

Ved det her udviklede er da tanken atter ført hen på det, der er undersøgelsens egentlige genstand, at Don Juan er absolut musikalsk. Han begærer sanseligt, han forfører ved sanselighedens dæmoniske magt, han forfører alle. Ordet, replikken tilkommer ham ikke; da bliver han straks et reflekterende individ. Han har overhovedet ikke en således beståen, men han haster i en evig forsvinden, netop ligesom musikken, om hvilken det gælder, at den er forbi så snart den har ophørt at lyde, og kun bliver til igen idet den atter lyder.

Når jeg derfor her vil stille det spørgsmål, hvorledes ser Don Juan ud, er han smuk, ung eller ældre, hvor gammel vel omtrent, så er det ikke kun en accommodation, en tillempelse, fra min side, og hvad der herom kan siges kan kun vente at finde en plads her i samme betydning, som en tolereret sekt finder en plads i statskirken.

Skøn er han, ikke ganske ung; skulle jeg foreslå en alder, da ville jeg foreslå tre og tredive år, det er nemlig generationsalderen, det tidsrum der omtrentlig svarer til afstanden mellem to slægtled. Det betænkelige ved at inkludere sig på sådanne undersøgelser ligger i, at man let taber det totale, idet man dvæler ved det enkelte, som om det var ved sin skønhed, eller hvad man forresten kunne nævne, at Don Juan forførte; man ser ham da, men man hører ham ikke længer, og derved er han tabt.

Hvis jeg nu derfor ville, ligesom for om muligt at gøre mit til at hjælpe læseren til en anskuelse af Don Juan, sige:

‘Se der står han, se hvor hans øje flammer, hans læbe løfter sig i et smil, så sikker er han på sin sejer, betragt hans kongelige blik, der fordrer hvad kejserens er, se hvor let han træder ind i dansen, hvor stolt han rækker hånden, hvor er den lykkelige, der bydes op til dans’.

Eller jeg ville sige:

‘Se, der står han i skovens skygge, han læner sig op ad et træ, han ledsager sig på en guitar, og se, hist forsvinder en ung pige mellem træerne, ængstet som et opskræmt vildt, men han haster ikke, han ved, hun søger ham’.

Eller jeg ville sige:

‘Der hviler han ved søens bred i den lyse nat, så skøn, at månen standser og genlever sin ungdoms elskov, så skøn, at byens unge piger ville give meget for at turde liste sig hen og benytte øjeblikkets mørke, medens månen stiger op igen for at lyse på himlen, til at kysse ham’.

Hvis jeg gjorde det, ville den opmærksomme læser sige:

‘Se, der har han fordærvet alt, der har han selv glemt, at Don Juan ikke skal ses men høres’.

Derfor gør jeg det heller ikke, men jeg siger:

‘Hør Don Juan, det vil sige, kan du ikke ved at høre Don Juan få en forestilling om ham, så kan du det aldrig. Hør hans livs begyndelse; som lynet vikler sig ud af tordenskyens mørke, således bryder han frem af Alvorens dyb, hurtigere end lynets fart, ustadigere end denne og dog ligeså taktfast; hør hvor han styrter sig ned i livets mangfoldighed, hvor han bryder sig mod dens faste dæmning, hør disse lette dansende violintoner, hør glædens vink, hør lystens jubel, hør nydelsens festlige salighed; hør hans vilde flugt, sig selv iler han forbi, stedse hurtigere, stedse ustandseligere, hør lidenskabens tøjlesløse begæring, hør elskovens susen, hør fristelsens hvisken, hør forførelsens hvirvel, hør øjeblikkets stilhed – hør, hør, hør Mozarts Don Juan’.